

организации, но с подчертани претенции да е “истинска” всеобща организация на циганите в България. **Второ**, че лидерството на М. Романов много бързо влезе в криза, а самият той бе масово обруган и отритнат.

Създалата се обстановка заставя ръководството на Демократичния съюз “Рома” да се отграничи от първолидера си и да го отстрани от заемания пост. На 30 ноември 1991 година в Сливен се свиква извънредна конференция. М. Романов отказва да присъства на нея и да участва в заседанията ѝ. Мотивите за това са, че той не желаел да слуша обвинения, които ще се отправят към него като лидер. Независимо от това, Конференцията избира ново ръководство, което вече се оглавява от Васил Чапразов, дотогавашен първи заместник-председател на ДС “Рома”.¹³

* * *

Пертурбациите и разколът в ДС “Рома” създават нова обстановка, която служи като повод и причина за нови опити за създаване на нова “действително” всеобща организация на ромите у нас. Ако се елиминират претенциите на авторите на тези опити, те имат различен мащаб и отзвук в живота на нашите роми. Едни от тях имат общонационални (тоест, засягащи ромите в цялата страна), други регионални, а значителна част местни мащаби и влияние. Всички те обаче претендират да изразяват потребностите и интересите на цялата ромска общност в страната, че са способни да се борят за тяхното съвременно удовлетворяване.

Нещо повече. Някои ромски лидери смятат, че при наличната общественно-историческа действителност у нас и в света може и трябва да се създава не просто ромска организация, а **ромска етническа партия**. Лансира се тезата, че циганите у нас трябва да имат своя партия, която да воюва за техните права и свободи, включително и до своеобразна автономност в пределите на България.

Всичко това още повече усложнява положението сред ромите, става повод и дори причина за етническо напреже-

¹³ Пак там, с. 4.